

god nok, men at det ikke er Tiden til dens Gjennemførelse, saa er dette en Tanke, som er gjort gjældende ved mange Lovforslag. Jeg erindrer isfor, imedens vi havde Indkomstatloven for, og der var Tale om den stigende Skala, da blev det ogsaa sagt fra Ministerbordet: Ja, Tanken er god nok, men den er ikke tidsvarende, og jeg frygter for, at skulle vi blive ved at lade Sagen staae hen, fordi man siger: det er ikke tidsvarende, endnu skal man ikke tage fat paa Sagen, selv om den er god og rigtig, saa er jeg bange for, at det kunde vare længe, inden man kom til noget Resultat.

Formanden: Forsaavidt det sidste ærede Medlem henholdt sig til nogle Udtalelser af det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Barfod), troer jeg dog, det ligger klart for Dagen, at det Udtryk af det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds, hvortil det ærede Medlem sigtede, ikke er saaledes at tage efter selve Ordene, men at Meningen af, hvad det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds udtalte, ikke kunde misforstaaes.

Barfod: Jeg stoler freidigt paa, at den ærede Rigsdagsmand, som nu havde Ordet, er den Eneste i Thinget, der ikke har kunnet forstaae Begrebet „en død Præst“ og „en død Menighed“.

N. Andersen: Det er ikke uden en vis Engstelse, at jeg tager Ordet i denne Sag, deels fordi Forhandlingerne have været saalænge, at de fleste ere trætte, men navnlig fordi jeg har en levende Følelse af, at jeg ikke ved mine Udtalelser vil kunne give noget synnerligt Bidrag til at klare det store Spørgsmaal, hvorvidt Vedtagelsen af dette Lovforslag vil have nogen virkelig gavnlig Indflydelse paa det kirkelige Liv her i Landet eller ikke. Jeg skulde derfor heller ikke have taget Ordet, naar det ikke var, fordi man, saavel fra Ministerbordet som fra Udtalelser her i Salen, saa stærkt havde draget tilfælt mod den Maade, hvorpaa Skolelærerne nu vælges, og derfra draget Slutninger over til Præsterne. Jeg skal

ikke benægte, at der finder Misbrug Sted ved den Maade, hvorpaa Skolelærerne nu vælges, men jeg benægter, at de ere almindelige. Jeg er overbevist om, at paa de fleste Steder her i Landet er det Hensyn, man tager, naar man skal gjøre sit Valg til Skolelæreren, at faa den Lærer, som man tør forudsætte med meest Iver og Dydighed vil bidrage til Børnenes Oplysning og Opdragelse og dermed forener den største Mildhed. Der kan naturligviis gives Undtagelser af den Natur, som er fremhævet, men jeg tør dristigt paastaae, at de ikke ere nær saa mange, som man giver dem ud for. Der er fra flere Sider, og navnlig fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, viist hen til, hvorledes det gik til med Besættelsen af Skolelærerpladserne, før vi fik den nye Ordning, og jeg troer med stor Lethed at kunne paavise, at der idetmindste fandt ligesaa mange Misbrug Sted dengang som nu; men det er det Mindste for mig ved Sagen, om Misbrugene vare flere eller færre paa den ene eller anden Maade, før eller nu. Det, som for mig er det Afgjørende, er det store Gode ved den Maade, hvorpaa Skolelærerne nu vælges, nemlig den Stilling, som de ere komne til at staae i ligeoverfor Sognets Beboere i Sammenligning med den Stilling, de stode i før. Før kom Skolelærerne til Sognet uden nogen Medvirkning fra dets Side, ja undertiden var det endogsaa maaskee lige imod dets Ønske. De kom til Sognet med en Følelse af, at de ikke skyldte Sognet nogen Tak for, hvad de havde faaet; de kom til Sognet med en Følelse af, at det var deres Hverv, ikke blot at oplære, men ogsaa optugte Sognets Børn, og de overtog denne sidste Deel af deres Hverv paa en saadan Maade, at der var mange Steder, hvor det ikke hørte til Sjælshederne, at baade Børnene og Mødrene græd, naar Børnene sendtes til Skole, og at Faderen maatte gaae med Klager over Skolelærerne til Præsten og Skolecommissionen. Det er maaskee Noget, der laa for en Deel i den Tids hele Retning, men det var maaskee ogsaa tildeels en Følge af den Maade, hvorpaa Skolelæreren kaldtes. Men hvorledes er Forholdet nu? Nu kommer Skolelæreren til Sognet ved Sognets egen Medvirkning, thi Sogneforstanderskabet maa